

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobkyně: **Mgr. S. W.**, zast. JUDr. Janem Walterem, advokátem se sídlem Volyňských Čechů 837, Žatec, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 3. 2017, čj. 102/UPS/2017/3, JID: 42326/2017/KUUK/Sv., v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 22. 7. 2020, čj. 15 A 82/2017-89,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 400 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jejího zástupce JUDr. Jana Waltera, advokáta.

Odůvodnění:

[1] Žalobkyně požádala dne 11. 1. 2017 Městský úřad Vejprty o poskytnutí aktuálního soupisu spisu vedeného městským úřadem pod sp. zn. MU-VEJ/2054/2013/Sú-VI a též o kopie veškerých listin zařazených do uvedeného spisu v době od 13. 12. 2016 do dne podání žádosti. Žalobkyně tento požadavek formulovala jako žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím. Městský úřad její žádost posoudil podle zákona o svobodném přístupu k informacím a odmítl ji dle § 15 odst. 1 cit. zákona s odůvodněním, že originál kompletní spisové složky zaslal krajskému soudu (který si spis vyžádal k jiné projednávané věci). Žalovaný následně zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí městského úřadu.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobkyně bránila žalobou, které krajský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem vyhověl, rozhodnutí žalovaného i městského úřadu zrušil a vrátil žalovanému věc k dalšímu řízení. Krajský soud založil rozsudek na tom, že městský úřad si měl požadované listiny či rovnou celý spis dočasně vyžádat zpět a vyřídit žádost žalobkyně. Soud dodal, že žalobkyně mohla být sama účastníkem řízení, kterého se týkal spis. Pak by dle krajského soudu byla žádost žalobkyně svou povahou žádostí o nahlížení do spisu. Protože však krajský soud ze správního spisu tuto skutečnost nebyl schopen ověřit, na posuzovaný případ použil právě zákon o svobodném přístupu k informacím. Pobídl však žalovaného, aby se v dalším řízení zabýval i tím, zda je žádost žalobkyně skutečně žádostí o informace, nebo naopak žádostí o nahlížení do spisu.

[3] Proti rozsudku krajského soudu následně žalovaný (stěžovatel) podal kasační stížnost z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel ve stručné kasační stížnosti tvrdí, že poté, co městský úřad zaslal správní spis krajskému soudu, nebyl povinen jej u sebe mít a z tohoto důvodu mohl žádost žalobkyně odmítnout. Namítá také, že žalobkyně v žalobě vůbec nepoužila argument, podle nějž zaslání spisu neopravňuje odmítnout žádost o informace.

[4] Žalobkyně s kasační stížností nesouhlasí. Má za to, že si městský úřad mohl spis od krajského soudu vyžádat zpět.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Krajský soud správně rozhodl, že dočasné zapůjčení spisu městským úřadem krajskému soudu není důvodem pro odmítnutí žádosti o informace.

[7] Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím mají povinné subjekty povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti. Stěžovatel nepochybně, že požadované informace se vztahovaly k jeho působnosti, ani že obecně měl povinnost informace týkající se řízení poskytnout. Stěžovatel pouze polemizuje s tím, že i po dobu dočasného postoupení správního spisu krajskému soudu měl povinnost poskytovat informace týkající se tohoto spisu [NSS stěžovatele upozorňuje, že tento argument vznesla žalobkyně v části VI bodu (iii) žaloby].

[8] Zákon o svobodném přístupu k informacím však žádný takový důvod pro odmítnutí žádosti nezná. Pokud má povinný orgán určitou informaci disponovat, ale fakticky ji v dané chvíli nemá, zásadně to nic nemění na jeho povinnosti požadovanou informaci poskytnout. To znamená, že si ji má např. opatřit od jiného orgánu. Je-li i to nemožné, má se s nemožností informaci získat kvalifikovaně vypořádat (rozsudek NSS ze dne 27. 11. 2015, čj. 5 As 112/2013-30, věc *Kříženecký & partneři*). Jinak tomu bude **jen** v případech, kdy povinný subjekt určitou informaci *již vůbec* disponovat nemusí (např. v důsledku uplynutí skartační lhůty, též viz rozsudek 5 As 112/2013) nebo kdy informaci sice má mít, ale *dosud ji vůbec* neobdržel (rozsudek NSS ze dne 2. 4. 2008, čj. 2 As 71/2007-56). O tyto případy v nynější věci nešlo – správní spis byl v době vyřizování žádosti jen dočasně krajskému soudu zapůjčen. Městský úřad tak neměl žádost žalobkyně odmítnout, ale (jak již uvedl krajský soud) např. si spis dočasně vyžádat zpátky.

[9] Závěr soudu by byl obdobný, i pokud by v nynější věci šlo materiálně o žádost o nahlížení do spisu (což se s ohledem na fakta případu jeví pravděpodobné – viz dále). Skutečnost, že správní spis byl dočasně předložen soudu, neznamená, že žádosti o nahlížení do spisu může být z tohoto důvodu nevyhověno a žádost tím vyřízena. Problém s dočasnou nedostupností spisu je třeba řešit v součinnosti s žadatelem tak, že má být o překážce vyřízení žádosti vyrozuměn a vyzván k vyjádření, zda vyčká návratu spisu, zda si přeje, aby jeho žádost byla postoupena soudu, či zda sdělí, že si podá žádost přímo u soudu. Případně lze spis krátkodobě vyžádat zpět (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 1. 2016, čj. 2 As 240/2015-70, věc *RegioJet*, bod 24).

[10] Nad rámec výše uvedeného se NSS připojuje k úvahám krajského soudu v bodu 27 napadeného rozsudku. Nynější věc je specifická tím, že ani v žádosti žalobkyně, ani v jiné části správního spisu nebylo (kromě spisové značky) uvedeno, jakého řízení se spis týkal a zda byla žalobkyně jeho účastníkem. Žalovaný by měl v dalším řízení posoudit, zda je žádost svou povahou skutečně žádostí o informace, nebo zda je ve skutečnosti žádostí o nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu. Právě § 38 správního řádu je speciálním ustanovením ve vztahu k zákonu o svobodném přístupu k informacím jak pro nahlížení do spisu jeho účastníkem a jeho zástupcem (§ 38 odst. 1 správního řádu), tak pro nahlížení do spisu jakoukoliv jinou osobou (§ 38 odst. 2 správního řádu). V obou uvedených případech totiž správní řád upravuje zcela specifickou a svébytnou proceduru získání požadované informace, na kterou se zákon o svobodném přístupu k informacím vůbec nevztahuje (rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2018, čj. 10 As 118/2018-53, body 14 a 16).

[11] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[12] O náhradě nákladů řízení rozhodl NSS podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, naopak plný úspěch měla žalobkyně. Proto je stěžovatel povinen nahradit úspěšné žalobkyni náklady zastoupení ve výši 3100 Kč za jeden úkon právní služby, tj. vyjádření ke kasační stížnosti (§ 7, § 9 odst. 4, písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu], spolu s paušální náhradou hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Výsledná částka činí 3 400 Kč, kterou stěžovatel uhradí k rukám advokáta žalobkyně.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. dubna 2021

Zdeněk Kühn
předseda senátu